

opusdei.org

Familia și munca: Subdiviziunea îndatoririlor

Sunt convins, de aceea, că fie bărbatul fie femeia trebuie pe drept să se simtă protagoniști ai istoriei mântuirii, dar în mod reciproc complementar

27.03.2012

Egalitatea esențială între bărbat și femeie cere și o conștiință clară a rolului complementar pe care unul și alta sunt chemați să dezvolte în edificiul Bisericii și în progresul

societății civile: pentru că nu fără motiv Dumnezeu i-a creat bărbat și femeie. Această diversitate nu este privită în sens patriarhal, ci în toată profunditatea sa, atât de bogată de nuanțe și consecințe, care îl eliberează pe bărbat de ispita de a masculiniza Biserica și societatea; și pe femeie de ispita de a considera misiunea sa în Poporul lui Dumnezeu și în lume ca o simplă revendicare a dreptului de a participa la activități care până acum le-a înfăptuit numai bărbatul, dar pe care femeia este în stare să le desfășoare la fel de bine. Sunt convins, de aceea, că fie bărbatul fie femeia trebuie pe drept să se simtă protagoniști ai istoriei mântuirii, dar în mod reciproc complementar.

(Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Conversații, 14)

Prioritatea familiei

Înainte de toate, mi se pare oportun să nu contrapun cele două cadre pe care le-am amintit. Ca în viața bărbatului, și în cea a femeii, dar cu caracteristici foarte deosebite, focarul și familia vor ocupa mereu un loc eminent: este evident că a se dedica îndatoririlor familiare constituie un mare rol uman și creștin. Totuși acesta nu exclude posibilitatea de a dezvolta alte activități profesionale – chiar și cea domestică este o activitate profesională – în oricare din slujbele și îndatoririle vrednice existente în societatea în care se trăiește. Este ușor de înțeles ce se înțelege accentuând astfel problema; mă gândesc însă că dacă se insistă prea mult asupra contrapozității sistematice dintre casă și activitățile externe, și se limitează să se pună accentul de la un termen la altul, s-ar putea ajunge, de la un punct de vedere social, la o eroare mai mare decât cea care se încearcă de a

corecta, ceea ce ar fi de altfel mai grav ca femeia să abandoneze munca din casă.

(Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Conversații, 87)

Diviziunea interioară în multele ocupații

Asemenea senzație, foarte reală, derivă adesea, mai mult decât de limitările adevărate și proprii – pe care toți le avem, pentru că suntem ființe umane – din lipsa de idealuri bine determinate, asemenea de a da sens unei vieți întregi, sau și de o mândrie inconștientă: de multe ori am vrea să fim cei mai buni în toate ramurile și în toate nivelurile. Și deoarece aceasta nu este posibilă, se naște o stare de neliniște și de dezorientare sau de-a dreptul de repugnanță și de descurajare: nu se reușește să fim atenți la toate; nu se știe la ce să se decidă și se sfârșește prin a nu reuși nimic. Într-o

asemenea situație, sufletul rămâne expus invidiei și caută refugiu în fantezie, care îndepărtează de realitate și se termină cu adormirea voinței. Este ceea ce am numit adesea mistica lui măcar, alcătuită de vise vane și de idealisme false: măcar de n-aș fi căsătorit, măcar de-aș fi avut o altă muncă, măcar de aș fi avut o sănătate mai bună, sau mai puțini ani sau mai mult timp la dispoziție! Remediul (costisitor, ca orice lucru de valoare) constă în a căuta centrul adevărat al vieții umane, cel care poate da la toți locul drept, o ordine și un sens; raportul cu Dumnezeu printr-o viață interioară autentică. Dacă trăim în Cristos avem în El centrul nostru, descoperim sensul misiunii încredințate nouă, avem un ideal uman care devin divin, noi orizonturi și speranțe noi ni se deschid în față, și ajungem până la a sacrifica cu bucurie nu deja acest sau acel aspect al activității noastre, ci viața întreagă, dându-le astfel, în

mod paradoxal, împlinirea cea mai profundă.

(Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Conversații, 88)

Remediul: ordinea și idealurile

Problema care se întâlnește la femeie, nu este exclusivă: deși în împrejurări diferite, mulți oameni experimentează de multe ori o situație asemănătoare. Rădăcina de obicei este aceeași: lipsa unui ideal profund, care poate fi descoperit numai la lumina lui Dumnezeu.

Totuși trebuie să punem în practică și mici remedii, care par banale, dar nu sunt de fapt: dacă au multe lucruri de făcut, trebuie stabilită o ordine, a se organiza. Multe din dificultăți se nasc din lipsa de ordine, de a nu fi dobândit această calitate. Există femei care fac multe lucruri, și toate bune, pentru că au știut să se organizeze, impunând cu energie o

ordine la multitudinea îndatoririlor. Au știut să observe în orice ocazie ceea ce trebuiau să facă în acel moment, fără a se perturba cu gândul de ceea ce ar fi venit după aceea sau de ceea ce poate ar fi putut să facă mai întâi. Altele în schimb se lasă oprimați de multele lucruri de făcut, și astfel nu fac nimic.

(Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Conversații, 88)

Egalitate și diversitate

Dezvoltarea, maturitatea, emanciparea femeii nu trebuie să însemne un pretext de egalitate – de uniformitate – în privința bărbatului, o imitare a modelelor masculine: aceasta pentru femeie nu ar fi o cucerire, ci mai degrabă o pierdere, și nu pentru că ea valorează mai mult sau mai puțin decât bărbatul, ci pentru că este diferită. Sub profilul esențial – trebuie să avem o recunoaștere juridică fie civilă fie

bisericească – se poate vorbi pe drept de egalitatea în drepturi, pentru că femeia are în același fel cu bărbatul demnitatea de persoană și de fiică a lui Dumnezeu. Dar de la bază de egalitate fundamentală, fiecare trebuie să considere ceea ce îi este propriu; emanciparea trebuie deci să semnifice pentru femeie posibilitatea reală de dezvoltare deplină a virtualităților proprii: cele pe care ea le posedă în singurătatea ei, și cele pe care le are ca femeie. Egalitatea în fața dreptului, paritatea în fața legii, nu suprimă ci dimpotrivă presupun și promovează această diversitate, care este apoi bogăție pentru toți.

(Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Conversații, 87)

Educarea copiilor, o îndatorire în comun

Este necesar ca părinții să găsească timp de a sta cu copiii și să vorbească cu ei. Copiii sunt lucrul lor cel mai

important: mai mult decât afacerile, mai mult decât munca, mai mult decât distracția. În aceste conversații trebuie să-i ascultăm cu atenție, să ne efortăm să-i înțelegem, să știm să recunoaștem partea de adevăr – sau tot adevărul – care poate să fie în unele rebeliuni ale lor. Și în același timp trebuie să-i ajutăm să le îndrumăm drept temerile și aspirațiile, urmărindu-i să reflecteze asupra realității lucrurilor și să judece ei. Nu este vorba de a impune o linie determinată de conduită, ci de a arăta motivele, supranaturale și umane, pe care le recomandă. Într-un cuvânt, este vorba de a respecta libertatea lor, pentru că nu este o adevărată educație fără responsabilitate personală, nici responsabilitate fără libertate. (Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Este Isus care trece, 27)

A trăi prezentul

Preocupări?... Eu, ți-am spus, nu am preocupări, pentru că am multe ocupații.

(Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Brazdă, 511)

A sosi la toți

Treci printr-o perioadă critică: străbate o oarecare teamă: greutate pentru adaptarea planului tău de viață; o muncă copleșitoare: cele douăzeci și patru de ore ale zilei nu îți ajung pentru a-ți îndeplini toate obligațiile.

—Ai încercat să urmezi sfatul Apostolului: totul să petreacă în armonie și în ordine? Altfel spus, în prezența lui Dumnezeu, cu El, prin El și numai pentru El. (Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, în cartea Brazdă, 512)

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/familia-
si-munca-subdiviziunea-indatoririlor/](https://opusdei.org/ro-ro/article/familia-si-munca-subdiviziunea-indatoririlor/)
(30.03.2026)